

Láska k Cirkvi, Eucharistii a úcta k Pane Márii

Cirkev Matka

Ďalším prvkom duchovnosti apoštolky Božieho milosrdenstva(hovorili sme o dôvere, milosrdenstve) je jej láska k Cirkvi a eucharistii.

Cirkev je jedna, svätá, katolícka, apoštolská, vyznávame ju v Symbole viery.

Sestra Faustína prenikla do všetkých štyroch znakov , ale s obľubou rozjímalala o jej svätosti. V Denníčku píše:

Cirkev , zrodená na kríži z prebodnutého Ježišovho boku, ktorej znakom je krv a voda, vytekajúca zo Spasiteľovho srdca, je dielom Božieho milosrdenstva. (Den.949)

Božia svätosť je vyliata na Božiu Cirkev a na každú v nej žijúcu bytosť – nie však v rovnakom stupni. Sú duše skrz naskrz preniknuté Bohom a sú duše ledva žijúce(Den. 180), to znamená, že videla, že Cirkev je svätá svätosťou Boha, svojho zakladateľa a mocou sviatostí, skrze ktoré Boh koná a Božia prirodzenosť je odovzdávaná dušiam, ale sú aj duše, ktoré sú ledva žijúce, o čom svedčí zlo a hriech duší.

V Den. 197píše: Ó akú veľkú lásku a úctu mám voči Cirkvi - z týchto slov vidieť, že prenikla hlboko do tajomstva Cirkvi – láska sa rodí z obdarovania, úcta z pochopenia veľkosti daru.

Jej pohľad na Cirkev bol úplný a realistický – videla v nej :

a) božskú skutočnosť= prameň posvätenia duší

b) ľudskú skutočnosť= hriešnosť a morálnu slabosť členov Cirkvi, ktorí odmietajú zbožšťujúce dielo Ducha Svätého.

V dejinách Cirkvi na vyjadrenie jej tajomstva dostávala Cirkev mnoho symbolov – ovčinec, Božia roľa, Božia stavba, matka(KKC) A práve symbol Matka sa zdá byť sestre Faustíne najbližší. V Den. 1469 píše: Ó matka, Božia cirkev, ty si skutočnou matkou, ktorá rozumie svojim deťom. Materinský rozmer videla v prameni milosti Cirkvi, ktorá pozdvihuje človeka až k hodnosti Božieho dieťaťa, dáva nadprirodzený život, posväcuje, vychováva svoje deti ako matka a vedie k užšiemu zjednoteniu s Bohom.(Den.749)

Píše: Aby som v ničom nemala pochybnosti, odovzdal si ma pod nežnú ochranu Tvojej Cirkvi, tej skutočnej nežnej matky, ktorá ma v Tvojom mene utvrdzuje v pravdách viery a bdie, aby som nezblúdila.(Den.1488).

Ako dobré dieťa, ktoré miluje matku a modlí sa za ňu, tak každá kresťanská duša by sa mala modliť za Cirkev, ktorá je pre ňu matkou(Den.551) – z týchto slov vyplýva veľká oddanosť a láska k Cirkvi, ktorou by chcela zapáliť každého kresťana(Den.551)

Lásku vyjadrovala úplným príľnutím k pravdám viery, ktoré hlása Cirkev. Hlas Cirkvi uprednostňovala pred božím hlasom, ktorý k nej hovoril. Negovala vierohodnosť vnuknutí, ktoré boli v rozpore s učením Cirkvi, tak ako jej radil spovedník páter Andráš. Na všetko, čo robila, chcela mať súhlas a schválenie Cirkvi. Píše: Aj keď ma upokojoval sám Boh, vždy som túžila mať potvrdenie Cirkvi(Den.112).

Uvedomovala si, že neposlušnosť duší voči Cirkvi, ktoré vedie Boh mimoriadnou cestou, je pôsobenie zlého ducha. Veľkú poslušnosť mala voči predstaviteľom cirkevnej hierarchie, teda

predstaveným a duchovnému vodcovi. Jej úplnu podriadenosť voči duchovným vodcom vidíme dokonca aj vtedy, keď sa zdalo, že ľudský faktor zatemňuje Božie pôsobenie. Hlas duchovného vodcu pokladala vždy za Boží hlas. Robila všetko, čo jej prikázali spovedníci, napriek tomu, že bola vystavená pokorujúcim skúškam.

Tajomné Kristovo telo

V jej Denníčku nachádzame výrazy, kt. ukazujú najhlbšiu podstatu Cirkvi a zodpovedajú pojmu **Tajomné Kristovo telo**. V jej slovách: Všetci tvoríme v Ježišovi jedno telo(Den.1364), svedčia o tom, že si všimla tajomstvo predivného puta a zjednotenia Krista s tými, ktorí mu uverili a zdôrazňovala toto neviditeľné a nadprirodzené spojenie – napriek tomu, že odišiel z tohto sveta, zostáva naďalej v živom vzťahu s Cirkvou a spája všetkých v jedno.

Sestra Faustína: Pozerám na nich(kresťanov) ako na živé Kristove údy, ktorý je ich hlavou(Den.481). Tak ako pôsobí hlava v ľudskom tele, tak Kristus obklopuje celú Cirkev, každého člena osobitne a rozdeľuje rôzne dary a funkcie. Z tejto pravdy vyplýva aj podstata solidarity medzi jej členmi. To si sestra Faustína uvedomovala a o tom svedčia aj jej slová: Ó ako veľmi milujem svätú Cirkev, aj všetkých, čo v nej žijú(Den.481). Bolesť jedného z údov, je bolesťou celého tela – prežívala bolesť nad úpadkom duší, utrpenie spolubratov, s nimi prežívala radosť aj smútok.

O tom, o tejto solidarite so všetkými veriacimi Cirkvi svedčí veta: Túžim po spáse duší, dotýkajú sa ma všetky prenasledovania Tvojich veriacich, bolí ma pád každej duše(Den.1366) Uvedomovala si vzájomnú závislosť veriacich v Krista, aj duchovné spolupôsobenie. Vedela, že každý dobrý skutok sa pričíňuje ku vzrastu svätosti Cirkvi a každý hriech vedie k úpadku duší.

Vyznala: Od môjho malého skutku, vykonaného zbožstveným spôsobom, závisí sláva Cirkvi a napredovanie nejednej duše(Den.508).

Spoznala, že v Cirkvi jestvuje zásada spojených nádob: Svätosť alebo poklesky jednotlivých duší, sa odrážajú v celej Cirkvi(Den.1475) vedela, aký význam má pre Cirkev morálna dokonalosť jej členov a preto sa snažila o čo najväčšiu dokonalosť, o osobnú svätosť, aby bola Cirkvi užitočná(Den.1475). Objavila to, že konkrétnou formou svätosti je láska vyjadrená v obete, a žila podľa evanjeliovej pravdy. Sebazabúdanie a obeta je prameňom života a duchovného rastu. Píše: Viem, že pšeničné zrnko, aby mohlo byť pokrmom, musí byť zničené a rozdrvené kameňmi. Tak i ja, aby som aby som mohla byť užitočná Cirkvi a duším, musím byť zničená, hoci navonok nik nezbadá moju obeť (Den.641).

S utrpením obetovaných za druhých spájala vrúcnu modlitbu za Cirkev a všetkých v nej žijúcich(Den.1052), modlila sa za Svätého Otca, kňazov, a prosila, aby ich svetlo kňazského života nebolo nikdy zatemnené škvrnami(Den.1052).

Tieto prejavy Sestry Faustíny vyjadrujú jej hlboký pocit zodpovednosti za všetkých, ktorí patria do Cirkvi, preto veta: Cítim, akoby som bola spoluzodpovedná za všetky duše(Den.1505), nie je rétorikou, ale hlboko prežitým putom spojenia s každým členom tajomného Kristovho tela.

Láska k Eucharistii

Zjednotenie s Bohom, ktoré začína v cirkvi pri svätom krste, sa prehĺbuje a posilňuje vo sviatosti Eucharistie. V duchovnom živote sestry Faustíny zaujímala Eucharistia ústredné miesto. Od detstva verila v skutočnú prítomnosť Krista pod spôsobom premeneného chleba a táto viera jej naplňovala myseľ, srdce a rozpaľovala ju vrúcnou láskou a ustavičnou túžbou po Bohu.

a) Živá Ježišova prítomnosť

Hlboké a úplne preniknutie do tajomstva živej prítomnosti Krista v Eucharistii je vyjadrené krátkou výpoveďou.

Píše: Ježiš ukrytý v hostii, je mi všetkým(Den.1037), všetkým, to znamená Dôverníkom, ktorému sa zverovala so všetkým(Den.504), verným priateľom, vždy prítomným a oslobodzujúcim človeka z pocitu osamotenosti – píše: Ó, aká šťastná je moja duša, že mám takého priateľa, ktorý mi vždy robí spoločnosť. Necítim sa osamotená, hoci som osamotená(Den.877)

Ježiš ukrytý v hostii bol aj jej učiteľom, ktorý ju učil ako žiť(Den.82), matkou, za ktorou môže prísť – píše: Ježišu, živá Hostia, Ty si mojou matkou, Ty si mi všetkým. S prostotou a láskou, s vierou a dôverou budem prichádzať k Tebe Ježišu. Podelím sa s tebou o všetko, ako dieťa s milujúcou matkou – s radosťou i bolesťou, jedným slovom so všetkým(Den.230)Prítomnosť Eucharistického Ježiša tak naplňovala jej vnútro, že sa cítila byť živým svätostánkom, v ktorom neustále prebýva Boh(Den.1302).

b) Eucharistia ako Kristova obeta

V ustanovení Eucharistie videla prejav nekonečného Božieho milosrdenstva(Den.949). Eucharistia, ktorá je zdrojom a vrcholom celého kresťanského života(LG11), bola o niekoľko rokov neskôr aj koncilovými Otcami nazvaná **sviatosťou milosrdenstva**.

V Konštitúcii o posvätnnej liturgii čítame: Náš Spasiteľ pri poslednej večeri, v tú noc, keď bol zradený, ustanovil eucharistickú obeť svojho Tela a svojej Krvi, aby ňou neprestajne pokračoval v priebehu vekov obeť kríža, dokiaľ nepríde On sám. Tým zveril Cirkvi, svojej milovanej neveste pamiatku svojej smrti a svojho vzkriesenia, sviatosť nežnosti, znak jednoty, puto lásky, veľkonočnú hostinu, na ktorej sa prijíma Kristus, duch sa naplňuje milosťou a dáva sa nám záruka budúcej slávy(SC47)

Týmito slovami Druhý Vatikánsky koncil zdôrazňuje, že Eucharistia je sprítomnením obeť Kríža a pamiatkou Ježišovho umučenia a zmŕtvychvstania, čo výnimočným spôsobom sestra Faustína prežívala počas každej svätej omše.

Píše: Dnes som videla počas svätej omše ukrižovaného Ježiša, bol pribitý na kríži a mal veľké bolesti. Bola som preniknutá Ježišovou bolesťou na duši i na tele, hoci neviditeľne, ale rovnako bolestne. Ó, aké strašné tajomstvá sa uskutočňujú počas svätej omše(Den.913).

Počas sv. omše sa uskutočňuje veľké tajomstvo, s akou nábožnosťou by sme mali počúvať a zúčastňovať sa tejto Ježišovej smrti. Raz poznáme, čo pre nás Boh robí pri každej sv. omši, aký dar v nej pre nás pripravuje. Jedine Jeho Božská Láska bola schopná takého daru(Den.914).

Rozjímanie o tajomstve Ježišovej obety viedlo k formovaniu obetavosti sestry Faustíny, k jej postojom spoluobetovania sa s eucharistickým Ježišom do takej miery, že sa nazvala hostiou. Píše: moje meno je hostia, čiže obeta, ale nie v slove, ale v skutku – obetovaní seba samej, v pripodobnení sa Tebe na kríži, ó dobrý Ježišu a učiteľ môj(Den.485).

„Ježišu, premeň ma na druhú hostiu“, prosila v modlitbe, chcem byť živou hostiou pre Teba, Ó môj Ježišu, chápem význam hostie, chápem, čo znamená obeta. Túžim byť pred Tvojou velebou živou hostiou - obetou, ktorá každý deň horí na Tvoju slávu. (Den.1826)

Táto túžba ju viedla k úplnému obetovaniu sa Bohu. Píše: Počas sv. omše som sa obetovala nebeskému Otcovi skrze Najsvätejšie Srdce Ježišovo na všetko, nech so mnou robí, čo sa jemu chce(Den.668). Túto pripravenosť dať všetko, stále obnovovala. Ježišova obeta bola vyjadrením Jeho pre život druhých, týmto istým duchom bola preniknutá i sestra Faustína. . Úpenlivo prosila Boha za duše hriešnikov, za ktorých chcela byť obetnou hostiou.

Krásne to je vyjadrené vo vete: Ježišu, daj mi duše hriešnikov, nech si Tvoje milosrdenstvo v nich odpočinie. Zober mi všetko a daj mi duše(Den.908).

Ako obetná hostia stále pred Bohom deň, čo deň a pokorne prosila o milosrdenstvo pre svet.

Cirkev sa veľmi stará o to, (v dokumentoch II. vatikánskeho koncilu), aby kresťania počas tajomstva (eucharistie), neboli prítomní ako cudzí a nemí diváci, ale majú sa učiť obetovať sami seba.

Eucharistia ako pokrm

Okamih svätého prijímania nazývala sestra Faustína najslávnejšou chvíľou v živote(Den.1804). Po každom prijímaní túžila, ďakovala, vyznávala, že sa obáva dňa, v ktorom by ho neprijala (Den.1826). Píše: Tu je príbytok Tvojho milosrdenstva, tu je liek na naše choroby. K tebe, živý prameň milosrdenstva prichádzajú všetky duše- jedny ako jeleň žízniaci po Tvojej Láske, ďalšie, aby načerpali silu, unavené životom(Den.1747).

Živá viera a horlivá láska jej dovoľovali objavovať v Eucharistii testament Božieho milosrdenstva, večný život, milosrdenstvo Otca, Syna i Ducha(Den.356).

Svätú Hostiu nazývala prameňom živej vody, ohňom najčistejšej lásky, liekom na ľudské bolesti, choroby(Den.1748), nádejou vo všetkých utrpeniach a protivenstvách života, nádejou v živote a v hodine smrti(Den.356).

Sväté prijímanie jej dávalo duchovnú silu prinášať každodenné obety(Den.876), prekonať strach pred ťažkosťami, utrpením(Den.876), povzbudením, dôsledne kráčať po ceste, ktorú si vybrala(Den.91). Hoci mocne pociťovala svoju úbohosť, hlboko verila, že sväté prijímanie má moc urobiť ju svätou(Den.1718). Celé bytie sestry Faustíny sa sústreďovalo okolo Eucharistie, žiť pre ňu znamenalo vlastniť Eucharistického Ježiša. Nemenej fascinujúca je jej živá viera

a objavenie neobmedzeného potenciálu nadprirodzených síl v Eucharistii, schopný premeniť človeka, priam ho zbožštiť. Píše: Za všetko, čo je vo mne dobré, vďačím svätému prijímaniu. Cítim, že ten svätý oheň ma celkom premenil.(Den.1392).

Odkrytie tejto pravdy viedlo sestru Faustínu k modlitbe: „Najsladší Ježišu, premeň ma na seba, zbožšti ma, aby ti moje skutky boli milé, nech to robí sila svätého prijímania. Ako veľmi túžim byť premenená celkom na Teba, ó Pane“(Den.1289).

Prípravy pred každým svätým prijímaním odzrkadľujú rôzne duchovné stavy sestry Faustíny: od najväčších mystických stavov až po chvíle ťažkostí, roztržitosti, ale základný motív je prekvapivý: silná intenzita lásky bez ohľadu na jej subjektívny vnútorný stav.

Úplný obraz sestry Faustíny k Eucharistii zvýraznila aj vo výbere mena, ktoré si na začiatku duchovného života vybrala – nazvala sa sestra Mária Faustína od Najsvätejšej sviatosti. Svoju lásku roznechovala aj početnými strelnými modlitbami počas celého dňa. Túžila, aby bol eucharistický Ježiš jej patrónom, čo súviselo so zvykom v kongregácii, v losovaní ročných patrónov. Pán Ježiš jej spĺňal toto tajné želanie. Všetky voľné chvíle trávila pri Najsvätejšej sviatosti, kde dostávala svetlo k poznaniu seba i Boha. Bola si vedomá toho, že eucharistická Láska nie je milovaná, potešovala a vynahrádzovala Ježišovi – Hostii za nevďačnosť a nedostatok viery ľahostajných duší. Sestra Faustína už tu na zemi našla v Eucharistii svoju plnosť.

Úcta k Panne Márii

Ďalším významným prvkom duchovnosti sestry Faustíny je jej úcta k Panne Márii. Učila sa jej od najmladších rokov. Jej otec si ctí Pannu Máriu spevom Hodiniek o jej nepoškvrnenom počatí – je to modlitba, ktorá vznikla v Poľsku. Celá rodina si každý deň kľakla k modlitbe v izbe, k soške Panny Márie. Môžeme povedať, že Máriina prítomnosť bola v živote sestry Faustíny od kolísky. Prosila ju o pomoc aj keď prišla do Varšavy, keď nevedela, kde sa obrátiť, nikoho tam nepoznala. Vtedy začula v duši slová, aby vycestovala za mesto, tam si nájde bezpečný nocľah. Opis udalosti svedčí o vzťahu sestry Faustíny k Panne Márii, ktorú nazývala Matkou, matkou Božou i jej Matkou. V kongregácii, do ktorej Pán Ježiš povolal sestru Faustínu, je Najsvätejšia Panna Mária zvlášť uctievaná ako Matka Božieho Milosrdenstva. Panna Mária obetou svojho srdca dosiahla vynikajúcu účasť na zjavení Božieho Milosrdenstva. (DM9). – ona stála na kalvárii, preto hlbšie pozná tajomstvo Božieho milosrdenstva, pozná jeho cenu a vie, aká je tá cena vysoká. Mária je na základe skrytého a neporovnateľného spojenia s mesiášskou úlohou svojho Syna, je zvláštnym spôsobom ustanovená, aby ľuďom priblížila Lásku, ktorú jej Syn prišiel zjaviť. O úlohe Matky ako Matky Božieho Milosrdenstva sestra Faustína píše: **Cez ňu ako cez krištáľ prešlo k nám Tvoje milosrdenstvo, cez ňu sa človek milý Bohu stal, cez ňu nám plynie milostí bohatstvo**(Den.1746). Mária bola pre sestru Faustínu osobnou a duchovnou Matkou. Na sviatok patrónky kongregácie píše: uzrela som preblahoslavenú Pannu, nevýslovne krásnu. Prešla od oltára k môjmu kľáčadlu, privinula si ma a povedala tieto slová: Som vašou

Matkou z nepochopiteľného Božieho milosrdenstva(Den.449). Dcéra moja, na Boží príkaz ti mám byť výhradným a zvláštnym spôsobom matkou, ale túžim, aby si aj ty bola zvlášť mojim dieťaťom(Den.1414).

Sestra Faustína sa stala vernou a milujúcou dcérou. Píše: Mária, Matka moja najdrahšia, usmerňuj môj duchovný život, aby bol milý Tvojmu Synovi(Den.240).

Jej zverila celý svoj život. Prosila ju o jednotlivé milosti – za čistotu srdca, duše, tela.

(Den.79). Za ochranu pred nepriateľmi spásy(Den.79), za vernosť vnútorným vnuknutiam, za verné plnenie Božej vôle(Den.170). Najsvätejšia Matka jej často dávala pocítiť svoju materinskú lásku a starostlivosť(Den.1114)

Píše: Raz ma navštívila Panna Mária, bola smutná, poznala som, že mi chce niečo povedať.

Prosila som ju, aby mi to povedala. Povedala: Zakúsiš veľa utrpenia kvôli chorobe, lekárom, budeš veľa trpieť aj kvôli tomu obrazu, ale neboj sa ničoho(Den.316).

Sestra Faustína si uvedomovala, že Mária ako dobrá Matka bdie, stará sa, je neustále pri svojom dieťati. Písala: Jedine ona je vždy so mnou, ako dobrá matka pozerá na všetko moje úsilie, aj na to, čo prežívam(Den.798).

Mária – vzor a učiteľka vnútorného života

Pre sestru Faustínu bola Mária vzorom úplnej odovzdanosti Bohu. Čiže plnenia jeho vôle a milosrdenstva voči ľuďom. Sestra Faustína rozjímalala o živote Márie a konštatuje, že dokonalý život viery, čiže plnenie Božej vôle závisí od stupňa zjednotenia s Ježišom v láske. Mária bola pre sestru Faustínu vzorom všetkých cností – čistoty, pokory, tichosti, sústredenosti ducha, bola vzorom panenského odovzdania sa Bohu, duchovného materstva voči duším, preto sa od nej učila milovať duše, prinášať najväčšie obety pre ich spásu. Bola pre ňu vzorom kresťanského života, a osobou, aktívne zapojenou do formovania duchovného života. Preto ju nazývala svojou majsterkou. (Den.620), učiteľkou vnútorného života. Jej zverila svoj vnútorný život. Matka ju učila ako si má počínať, v čom sa má cvičiť, na čo obracať pozornosť. Predovšetkým ju učila objavovať Boha vo vlastnej duši.

Na sviatok narodenia Pána Ježiša Panna Mária navrhovala sestre Faustíne, aby neprestajne adorovala Ježiša žijúceho v jej duši. **V Denníčku o tom píše: Dcéra moja, usiluj sa o tichosť a pokoru, aby Ježiš, ktorý ustavične prebýva v tvojom srdci si mohol oddýchnuť. Adoruj ho v svojom srdci, nevychádzaj zo svojho vnútra**(Den.785)

Mária poučala sestru Faustínu, aby všetky požiadavky prijímala ako malé dieťa, bez akéhokoľvek skúmania, lebo inak sa to Bohu nepáči(Den.529), lebo to svedčí o nedostatku dôvery v jeho múdrosť, všemohúcnosť a lásku.

Sestra Faustína priznala, že Mária ju naučila vnútorne milovať Boha aj to, ako má vo všetkom plniť jeho svätú vôľu(Den.40), bez ktorej sa nemôžeme páčiť ani Bohu, ani Pannu Máriu.

Vyjadrené to je v slovách Máriiných : Najmilšia mi je tá duša, ktorá verne plní Božiu vôľu(Den.449), s tým je neodlučiteľne spojený kríž.

Panna Mária naučila sestru Faustínu prijímať a prežívať utrpenie, ktoré nikoho neobchádza.

Panna Mária povedala sestre Faustíne: Pozri dcéra moja, aj keď som bola povýšená na Matku

Boha, sedem mečov bolesti preniklo moje srdce(Den.786)

Radila jej, aby vždy upierala oči na kríž(Den.561), na utrpenie jej Syna a takto zvíťazí(Den.449).

Mária jej povedala, aby sa cvičila v troch cnostiach, ktoré sú jej najdrahšie a Bohu najmilšie:

V POKORE, ČISTOTE, LÁSKE K BOHU – týmito cnosťami ako jej dcéra musí žiariť(Den.1415).

Mária jej dávala aj pokyny týkajúce sa jej apoštolského poslania, ktoré je s ňou úzko späté a ktoré jej zveril Kristus:

- prvou úlohou sestry Faustíny bolo hlásať svetu tajomstvo Božieho milosrdenstva, lebo takto má svet pripraviť na druhý Kristov príchod – Mária vraví: ja som dala svetu Spasiteľa a ty máš hovoriť o Jeho veľkom milosrdenstve a pripraviť svet na jeho druhý príchod. Hovor dušiam o tom veľkom milosrdenstve, kým je čas zľutovania. Ak ty budeš mlčať, v ten strašný deň sa budeš zodpovedať za veľké množstvo duší(Den.635).

- druhou úlohou bolo vyprosovať Božie milosrdenstvo pre celý svet. Mária jej to povedala slovami: Váš život má byť podobný môjmu – tichý a ukrytý, máte sa neustále zjednocovať s Bohom, prosiť za ľudstvo a pripraviť svet na druhý Boží príchod (Den.625). Dcéra moja, žiadam od teba modlitbu za svet a zvlášť za tvoju vlasť(Den.325).

Sestra Faustína sa ukazovala ako horlivá a verná žiačka, počúvala a plnila Máriine rady. Pred každým svätým prijímaním prosila Pannu Máriu, aby jej vyprosila vernosť vnútorným vnuknutiam a aby verne splnila všetku Božiu vôľu(Den.170).

Nasledovanie Márie prinášalo v živote sestry Faustíny očakávané ovocie.

Čím viac nasledujem Pannu Máriu, tým hlbšie spoznávam Boha(Den.843).

Úcta k Panne Márii v živote sestry Faustíny posväcovala jej dušu, nemalo formu svätuškárstva, nebolo len úctou k Panne Márii, ale predovšetkým zbožnosťou podľa Máriinho vzoru. Od Márii sa učila prenikať do tajomstva Božieho milosrdenstva a kontemplovať ho v dennom živote. Od nej sa naučila dôverovať Pánu Bohu, preukazovať milosrdenstvo blížnym, mať účasť na živote a poslaní Ježiša, na diele záchrany stratených duší.

Sestra Faustína bola vernou apoštolkou a dcérou Matky Božieho milosrdenstva, ktorá odzrkadľovala vo svojom živote jej život – tichý, ukrytý, prinášajúci bohaté plody v diele spásy Ježiša Krista.